

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124013440
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124013440.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského. a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a JUDr. Petry Pavlisovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. júna 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. A., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. i) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 04.03.2025 sp. zn. 49T/56/2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. A..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom zo dňa 04. marca 2025 sp. zn. 49T/56/2024 uznal obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B. – C., D. E. F. G. F. B., H. I. XX nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. i) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v B. J. K. L. I. X sa dňa 31.05.2024 v čase okolo 18:45 hod. zdržiaval v spoločných priestoroch vchodu a pred bytom na 3. poschodí patriacim jeho sestre a onkologickej pacientke M. A., v ktorom má trvalý pobyt aj jeho matka A. A., a to aj napriek tomu, že mu bolo uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 14C/1/2024 zo dňa 11.03.2024, právoplatným dňa 12.04.2024, o ktorom mal vedomosť, zakázané okrem iného približovať sa k miestu trvalého bydliska A. A. na Hlinkovej ulici č. 9 na vzdialenosť menšiu ako 20 metrov, pričom po tom, čo ho poškodená M. A. do bytu nevpusťala ani po jeho klopaní a búchaní na dvere jej začal vulgárne nadávať, následne jej v prítomnosti zasahujúceho policajta opäť vulgárne nadával a dvakrát je povedal „však počkaj keď ma pustia, ťa zabijem“, čím takto svojím konaním vzbudil u poškodenej dôvodnú obavu o jej život.

Za to mu súd uložil podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, s poukazom na § 41 ods. 1 a § 43 Trestného zákona na úhrnný, súhrnný a ďalší trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanástich) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa pre účely výkonu trestu odňatia slobody zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu OS Michalovce sp. zn. : 26T/38/2024 zo dňa 03.05.2024, právoplatným dňa 31.07.2024 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uložil ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 12 (dvanástich) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona odsúdenému ktorému súd uložil ochranný dohľad podľa § 76 je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný dostaviť sa do 2 (dvoch) pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko a v rámci uloženého ochranného dohľadu za

- a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,
- b) osobne sa hlásiť v určených lehotách,
- c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska, to neplatí ak ide o pravidelne opakujúce sa vzdialenia o ktorých bol probačný a mediačný pracovník vopred informovaný.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý v písomných dôvodoch odvolania uviedol nasledovné.

Domnieva sa, že v danom prípade súd nesprávne aplikoval ustanovenia § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. b) TZ, ako aj ust. § 348 ods. 1 písm. i) TZ, nakoľko neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu.

Znakom objektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 TZ je také vyhrážanie, ktoré musí byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, ktorou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, ale jej vznik musí byť aj reálny. Preto je potrebné starostlivo hodnotiť povahu a závažnosť vyhrážania, nakoľko je dôležité rozlišovať nebezpečné vyhrážanie od iných prejavov, pri ktorých o nič závažného nešlo. Záver, či ide o vyhrážku spôsobilú vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia je nutné posudzovať na základe komplexnej situácie so zreteľom ku konkrétnym okolnostiam prípadu, ako aj vzájomného vzťahu údajného páchatela a obeť.

Takýto právny názor zastáva ja NS ČR v uznesení pod sp.zn.8Tdo 1107/20 13, z ktorého príkladmo cituje: Pritom sa nemožno zamerať iba na vlastný obsah slovného vyhlásenia páchatela, ale výroky je potrebné hodnotiť v spojení s ďalším konaním páchatel' a. Záver, či ide o vyhrážku spôsobilú vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, je nutné posudzovať na základe komplexného posúdenia situácie. Či je vyhrážanie spôsobilé v inom vzbudiť dôvodnú obavu, je potrebné posúdiť so zreteľom ku všetkým okolnostiam prípadu, najmä k povahe vyhrážky, k fyzickým a charakterovým vlastnostiam páchatela v porovnaní s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, k ich vzájomnému vzťahu, apod.

V nadväznosti na vyššie uvedené je preto potrebné prihliadnuť aj na okolnosti za akých sa mal skutok stať. Najmä na to, že ide o jeho sestru, ktorej ako sama uviedla na hlavnom pojednávaní dňa 09.01.2025, sa predtým nikdy nevyhrážal, ani nemal v úmysle sa jej vyhrážať a už vôbec nie tieto vyhrážky aj reálne naplniť. V rozhodnom čase bol v ťažkej životnej situácii a bol rozrušený. Navyše ako vyplynulo aj zo znaleckého dokazovania, v rozhodnom čase bola jeho ovládacia schopnosť podstatne zmenšená.

S tým úzko súvisí aj naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, ktorá spočíva v úmyselnom zavinení páchatela. Úmyslom pritom musí byť nepochybne pokryté celé konanie páchatela, pričom zavinenie (úmyselné ako aj nedbanlivostné) je vybudované na zložke vedomostnej, ktorá zahŕňa vnímanie páchatela a na zložke vôľovej, ktorá zahŕňa predovšetkým chcenie alebo uzrozenie, teda v podstate rozhodnutie konať určitým spôsobom so znalosťami podstaty veci. Ak páchatel' rozhodne skutočnosti nechce a ani s nimi nie je uzrozený, nie je tu žiadny vôľový vzťah. Zavinenie sa pritom vzťahuje na priebeh páchatel'ovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa teda vzťahuje k podstatným skutočnostiam, ktoré tvoria páchatel'ov skutok a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu, nie je možné opomenúť ani to, že musí existovať v čase činu. Pokiaľ by sa zavinenie k niektorej z požadovaných skutočností nevzťahovalo, nie je daná subjektívna stránka trestného činu a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatela. K naplneniu subjektívnej stránky trestného činu nestačí, že páchatel' len úmyselne konal (teda, že konal tak ako konať chceli, ale je potrebné, aby úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spôsobom v tomto zákone uvedenom (judikatúra R 92/19511). Pokiaľ sa páchatel'ove chcenie alebo uzrozenie (úmysel) vzťahuje len na niektoré

skutočnosti podradené pod znaky uvedené v skutkovej podstate trestného činu, pričom na ostatné sa vzťahuje iba nedbanlivosť (napríklad vedomá nedbanlivosť), nemôže ísť o trestný čin úmyselný.

V jeho konaní absentuje znak subjektívnej stránky skutkovej podstaty, a to úmysel. Nikdy nebolo jeho cieľom a úmyslom nebezpečne sa vyhrážať sestre, a to tak, aby nadobudla dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční.

Taktiež vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že zabudol na zákaz priblíženia sa, bol rozrušený, v tom čase si to vôbec neuvedomil, a teda rozhodne nemal v úmysle mariť výkon rozhodnutia súdu spočívajúci v zákaze priblíženia.

Súd sa podľa jeho názoru dostatočne nezaoberal tým, že zavinenie, a teda aj úmyselné, je vybudované na dvoch zložkách, a to zložke intelektuálnej a zložke vôľovej. Zložka poznania zahŕňa vnímanie páchateľa, ako aj predstavu predmetov a javov, ktoré páchateľ vnímal predtým, alebo ku ktorým dospel svojim úsudkom na základe poznatkov a skúseností a zložka vôľová zahŕňa chcenie alebo uzrozenie, teda rozhodnutie konať určitým spôsobom so znalosťou podstaty veci. V prípade uzrozenia páchateľ nerátal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný. Zavinením je zároveň vyjadrená i individuálna trestná zodpovednosť, a teda, že každý zodpovedá zásadne iba za to, čo svojim konaním sám zavinil. Pre trestnú zodpovednosť nestačí spôsobenie následku konaním osoby, pokiaľ toto konanie nebolo zavinené. Opomenutie uvedených skutočností následne viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom a následne nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho ustanovenia.

Ak by aj napriek tomu súd bol naďalej presvedčený o tom, že je preukázaná jeho vina, domnieva sa, že súd prvej inštancie dôkladne nezvážil, či nie je daný dôvod na upustenie od uloženie súhrnného, resp. ďalšieho trestu z dôvodu, že trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8T/68/2023 vo výmere 18 mesiacov a taktiež trest, ktorý mu bol uložený Okresným súdom Michalovce, pod sp. zn. 26T/38/2024 vo výmere 3 mesiace nepodmienečného výkonu trestu, ktorý už vykonal, je dostatočný na ochranu spoločnosti a jeho nápravu.

V kontexte uvedeného dáva do pozornosti napríklad Nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/201 1, podľa ktorého:

„Vo vzťahu k právnej úprave trestu ako právnemu následku trestného činu pritom platí, že nepostačuje len dodržiavanie požiadavky nulla voena sine lese, ale je nevyhnutné, aby zákonom ustanovená právna úprava druhov trestov, podmienok ich ukladania, ako aj podmienok ich výkonu plne rešpektovala predovšetkým základné ľudské právo nebyť mučený ani podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, ako i právo, aby bol trest primeraný trestnému činu, za ktorý je tento trest ukladaný. Zákonná úprava trestania musí byť v súlade s (i ústavným súdom stabilne presadzovanou) požiadavkou materiálneho právneho štátu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i prípustnosť zásahov do základných práv a slobôd len spôsobom a r' miere, ktoré obstoja v teste proporcionality. Nemožno považovať za akceptovateľnú právnu úpravu, v zmysle ktorej sú súdy povinné asperačnú zásadu použiť bez ohľadu na to, či - so zreteľom na individuálne zvláštnosti konkrétnych trestných činov, osobné vlastnosti a pomery páchateľa - je jej uplatnenie nevyhnutné. Ani viacčinný súbeh trestných činov nemôže byť dôvodom na obmedzenie, resp. odňatie práva páchateľa na primeraný, individualizovaný trest. Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez, rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchateľa. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.“

Taktiež je toho názoru, že nebol daný dôvod na uloženie ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou, pretože ako uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 09.0 1.2025 na otázku či bol v minulosti liečený na psychiatrii: „nebol nikdy, nie je k tomu dôvod, on má hlavu v poriadku, psychické problémy nemá, neužíva žiadne lieky, a to ani v minulosti.“

Z uvedeného dôvodu uloženie ochranného psychiatrického liečenia nepokladá za dôvodné.

Okrem toho pokladá za neopodstatnené aj uloženie ochranného dohľadu v trvaní 12 mesiacov.

Ide o fakultatívnu možnosť súdu, pričom podmienkou na uloženie ochranného dohľadu je skutočnosť, že súd predpokladá, že páchatel nepovedie riadny život vzhľadom na jeho osobu a na povahu spáchanej trestnej činnosti.

Myslí si, že súd dostatočne nezvážil, či sú splnené podmienky na uloženie ochranného dohľadu, pretože ako to uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2025, plánuje ísť do Nemecka.

Tam by chcel viesť riadny život, a teda nebude žiť v nevyhovujúcom sociálnom prostredí, ani sa dopúšťať protispoločenskej činnosti.

Na podklade všetkých vyššie uvedených skutočností preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovne rozhodnutie.

Vyjadrenie okresnej prokuratúry k odvolaniu obžalovaného:

Rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 49T/56/2024 zo dňa 04.03.2025 považuje za zákonný, trest uložený týmto rozsudkom za primeraný a spravodlivý a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

V podanom odvolaní obžalovaný poukazuje okrem iného na to, že svojím konaním nemal v úmysle nebezpečne sa vyhrážať svojej sestre tak, aby nadobudla dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční. K naplneniu subjektívnej stránky nestačí len to, že páchatel úmyselne konal, ale je potrebné aby úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spôsobom v tomto zákone uvedeným.

K tejto argumentácii uvádza, že konaním obvineného popísaným poškodenou a zasahujúcim policajtom, kedy poškodenej spočiatku vulgárne nadával a následne jej opakovane povedal, že ju zabije, došlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. Obvinený sa svojej sestre M. A. vyhrážal zabitím, a toto jeho konanie u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život, čo potvrdila vo svojej výpovedi. Konal teda v priamom úmysle inému sa vyhrážať smrťou tak, že to spôsobilo dôvodnú obavu. Dôvodnosť obavy poškodenej jej objektívne podporená aj predchádzajúcim správaním sa obvineného voči poškodenej a matke, ako aj okolnosťami spáchania tohto skutku. Samotná poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že z obvineného má strach a myslí si, že by bol schopný svoje vyhrážky naplniť.

Obžalovaný ďalej v podanom odvolaní tvrdí, že na zákaz priblíženia zabudol, bol rozrušený, vôbec si to v tom čase neuvedomil a nemal v úmysle mariť výkon rozhodnutia súdu spočívajúci v zákaze priblíženia.

Táto obrana obžalovaného neobstoí, nakoľko tento mal vedomosť o uloženom zákaze priblíženia (jeho podpis na doručenke k súdному rozhodnutiu) a napriek preukázateľnej vedomosti o uloženom zákaze tento porušil a priblížil sa k adrese K. X, kde sa začal dobíjať do bytu poškodenej a následne sa jej aj vyhrážal zabitím. Tvrdenie, že v dôsledku rozrušenia zabudol na uložený zákaz priblíženia považujem za tendenčné a nedôveryhodné.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o vine, má za to, že súd úvahy, ktoré ho viedli k vysloveniu záveru o tom, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkových podstát trestných činov, za ktoré bol obžalovaný odsúdený náležite a presvedčivo odôvodnil.

Rovnako tak súd náležite a presvedčivo odôvodnil druh a výmeru uloženého trestu, ako aj potrebu uloženie ochranných opatrení.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa s napadnutým rozsudkom Mestského súdu Košice v celom rozsahu stotožňuje a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného A. A. podané prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Evy Hencovskej, advokátky podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Tr. poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne vysporiadal s obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o záveroch okresného súdu vo vzťahu k napadnutým výrokom, a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I.ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu, napadnutého rozsudku vrátane jeho odôvodnenia, dôvodov odvolania obžalovaného a vyjadrenia prokurátora krajský súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a zákonným spôsobom, pričom v samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku sa dôsledným, kvalifikovaným, podrobným až vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, významnými pre rozhodnutie a to vo všetkých výrokoch s tým, že už súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal aj s námietkami, ktoré tvoria podstatu podaného odvolania.

Obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že sa skutku nedopustil bola vykonaným dokazovaním v celom rozsahu vyvrátená predovšetkým výpoveďou poškodenej, ktorá v rámci prípravného konania a aj na hlavnom pojednávaní vypovedala o všetkých podstatných skutočnostiach zhodne. Vierohodnosť jej výpovede je podporená aj znaleckým dokazovaním, z ktorého je zrejmé, že u poškodenej zistený patologický stav klamať, či konfabulovať, naopak pri reprodukcií deja vychádza z reálnej situácie. V neposlednom rade je výpoveď poškodenej podporená výpoveďou svedka A. N., ktorý taktiež na hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní vypovedal o slovných vyhrážkach obžalovaného zabitím, ktoré boli adresované poškodenej, o správaní sa poškodenej po spacificikovaní obžalovaného použitím donucovacích prostriedkov, čo aj podľa názoru krajského súdu jednoznačne svedčí o prežitom traumatickom zážitku, ako aj o agresívnom správaní sa obžalovaného, ktorý vyhrážky poškodenej adresoval za prítomnosti polície.

Ako to vyplýva z odpisu z registra trestov a pripojených spisov, obžalovaný bol opakovane odsúdený pre totožnú trestnú činnosť, keďže v predchádzajúcich trestných veciach sa obdobnej činnosti dopustil voči svojej matke a teda poškodená, v danom prípade sestra obžalovaného má vedomosť o jeho trestnej činnosti. Navyše v osobe obžalovaného ide o páchatela, ktorý trpí ako to vyplýva z vykonaného znaleckého dokazovania podmienenou organickou poruchou osobnosti s prejavmi zlosti a sklomni k impulzívnemu správaniu a to za podstatne zníženej ovládacej schopnosti, na základe čoho možno zodpovedne skonštatovať, že vyhrážky smrťou boli spôsobilé vyvolať u poškodenej dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Z toho vyplýva aj vyjadrenie poškodenej na hlavnom pojednávaní, že zvažuje voči obžalovanému obdobné kroky ako matka, t.j. súdnym rozhodnutím sa chce domáhať dosiahnutia zákazu priblíženia sa obžalovaného k jej osobe.

Niet pochyb ani o tom, že obžalovaný mal vedomosť od 27.03.2024 o zákaze priblíženia sa k miestu trvalého bydliska matky na ul. Hlinkovej č. 9 v Košiciach, keďže v tento deň mu bolo políciou osobne doručené predmetné uznesenie, čo vylučuje akékoľvek úvahy vyplývajúce z obhajoby obžalovaného, že si uznesenie neprevzal, načo v konečnom dôsledku podrobne poukázal súd I. stupňa a to na základe dôkazov, ktoré s súčasťou spisového materiálu.

Zhodnotiac vykonané dokazovanie tak jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o ustálení správnej právne kvalifikácií konania obžalovaného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a prečinu marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. i/ Tr. zák. Obžalovaný konal jednoznačne v priamom úmysle, keďže sa vyhrážal poškodenej, ktorá je jeho sestrou, t.j. blízkou osobou opakovane zabitím, potom ako bol spacificovaný hliadkou polície s tým, že sa priblížil na menej ako 20 metrov k miestu, kde to má zakázané súdnym rozhodnutím, o ktorom mal vedomosť.

Kvalifikovaným a vyčerpávajúcim spôsobom sa súd I. stupňa vysporiadal aj s osobou obžalovaného a jeho predchádzajúcim životom, pri ukladaní trestu vychádzal z aplikácie všetkých relevantných ustanovení trestného zákona, majúciich význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery ako aj ďalších nadväzujúcich výrokov, vrátane uloženia ochranného liečenia a ochranného dohľadu.

Obžalovaný bol doposiaľ 9 krát súdne trestaný a to tak pre majetkovú ako aj násilnú trestnú činnosť, na ktorú súd I. stupňa podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal.

Zhodnotiac osobu obžalovaného okresný súd správne ustálil existenciu dvoch relevantných prirážajúcich okolností podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., t.j. že už bol v minulosti odsúdený a spáchal viac trestných činov.

Žiadne pochybenie nezistil krajský súd ani pri ukladaní trestu ako trestu súhrnného a ďalšieho a to vzhľadom na skutočnosť, že skutok v predmetnej trestnej veci spáchaný dňa 31.05.2024 spáchal skôr, ako bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce, sp. zn., 26T/28/2024 zo dňa 03.05.2024, doručeného obžalovanému dňa 18.07.2024, právoplatným dňa 31.07.2024, čo jednoznačne zakladá aplikáciu ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. Keďže trest uložený obžalovanému vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8T 68/2023 nebol doposiaľ vykonaný, ukladal trest aj ako trest ďalší podľa § 43 Tr. zák.

Súd I. stupňa s poukazom na osobu obžalovaného a závery znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že obžalovaný v čase skutku trpel na organicky podmienenú poruchu osobnosti, právne vyhodnotiac tieto závery ako stav zmenšenej nepríčetnosti, zohľadnil túto preukázanú skutočnosť v rámci výmery trestu a obžalovanému ukladal trest v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Keďže obžalovaný bol v posledných 10-tich rokoch vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin, súd I. stupňa správne aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a pre výkon uloženého trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obligatórne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. mestský súd pri ukladaní súhrnného trestu zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 26T 38/2024 zo dňa 03.05.2024.

V súlade s vyčerpávajúcimi závermi súdnej znalkyne MUDr. Kornélie Fabiškovej uložil súd I. stupňa odsúdenému ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou podľa § 73 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho doterajší život, povahu páchanej trestnej činnosti nemožno ani podľa krajského súdu očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život, čomu zodpovedá zákonný a odôvodnený výrok súdu I. stupňa o uložení ochranného dohľadu obžalovanému v trvaní 12 mesiacov podľa § 76 ods. 2 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.